

znovu rozhodoval. Jest proto opodstatněn důvod zmatečnosti podle § 41 odst. (2) písm. e) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., ježto opatrovnický soud nepřihlédl k tomu, že věc byla již právo-
platně rozhodnuta. Bylo tudíž veškerá usnesení, jimiž bylo v opatrov-
nické věci o výchově nezletilých dětí a o placení výživného znovu roz-
hodnuto, jako zmatečná zrušiti a zůstane při úpravě, jak byla vyslovena
usneseními opatrovnického soudu ze dne 21. prosince 1929 a ze dne
27. srpna 1930.

Čís. 12856.

**Příslušnost druhé stolice podle § 7 odst. (4) zákona o labských
plavebních soudech ze dne 25. dubna 1924, čís. 92 sb. z. a n. je vyme-
zena nejdříve vzneseným opravným prostředkem nejen tam, kde po-
dány jsou proti těmž rozhodnutí opravné prostředky oběma stranami,
nýbrž i tam, kde se již dříve jedna strana, třeba sama, ve sporu na jednu
z obou přípustných a příslušných stolic obrátila. Rozhodla-li pak ona
stolice jednou ve věci, zrušivši napadený rozsudek, zůstává její přísluš-
nost k rozhodnutí této věci i pro další opravné řízení.**

**Věcná příslušnost podle zákona čís. 92/1924 sb. z. a n. je přísluš-
ností výlučnou.**

(Rozh. ze dne 29. září 1933, R I 799/33.)

Ve sporu, na nějž se vztahuje labská plavební akta, procesní
soud první stolice (okresní soud na Mělníku) roz-
sudkem ze dne 7. ledna 1933 žalobu zamítl. Žalobce se odvolal ke
krajskému civilnímu soudu v Praze, jenž se prohlásil
nepříslušným k jednání o odvolání a odkázal odvolání žalobcovo Mezi-
národní labské komisi s tím, že po pravomoci tohoto usnesení budou
spisy zaslány Mezinárodní labské komisi k jednání. **D ů v o d y:** Jde
o spor, na který se vztahuje labská plavební akta se závěrečným pro-
tokolem, podepsaná v Drážďanech dne 22. února 1922 a doplněná do-
datkovým protokolem, podepsaným v Paříži dne 31. března 1923 a
vyhlášena pod čís. 222 sb. z. a n., a zákon ze dne 25. dubna 1924 o lab-
ských plavebních soudech čís. 92 sb. z. a n. Podle § 47 úmluvy a § 7
cit. zák. mohou strany proti rozhodnutí Labských plavebních soudů
podati opravný prostředek buď k příslušné tuzemské druhé stolici, nebo
k mezinárodní Labské komisi, a obrátí-li se jedna strana k tuzemské
druhé stolici, druhá k mezinárodní Labské komisi, náleží rozhodnutí
té stolici, k níž byl podán opravný prostředek nejdříve vznesený.
V tomto sporu bylo rozhodnuto již rozsudkem soudu první stolice dne
18. září 1929, proti němuž bylo vzneseno žalovanou stranou odvolání
na Mezinárodní labskou komisi, která také o odvolání tom rozhodla,
rozsudkem ze dne 9. května 1931 tak, že právní rozepře vrací se okres-
nímu soudu v Mělníku jako labskému plavebnímu soudu, a v odůvod-
nění vyřkla, jednak že se rozsudek první stolice mění, jednak že se
vrací rozepře soudu první stolice za účelem dalšího projednání a vy-

nesení rozsudku, který by se opíral o její úvahy v uvedeném rozsudku vyložené. Napadený rozsudek spočívá tedy na výše uvedeném rozhodnutí Mezinárodní labské komise a zůstává proto tato příslušnost se zřetelem na citovaný § 7 zák. ze dne 25. dubna 1924, čís. 92 sb. z. a n., poněvadž zdejší soud odvolací předešla a tím byla věc odňata řádným soudům odvolacím (§ 42, první odstavec, j. n.). Bylo proto po rozumu § 42 první odstavec j. n. vysloviti nepřislušnost tohoto žalující stranou dovolaného odvolacího soudu a podle §§ 471 čís. 1 a 474 první odstavec c. ř. s. poukázati odvolání žalující strany na soud pro to příslušný.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Odvolací soud vyložil správně odstavec (4) § 7 zákona čís. 92/24 v ten smysl, že příslušnost druhé stolice ve sporu vymezena je nejdříve vzneseným opravným prostředkem nejen tam, kde podány jsou proti těmž rozhodnutí opravné prostředky oběma stranami, nýbrž i tam, kde se již dříve jedna strana, třebaže sama, ve sporu na jednu z obou přípustných a příslušných instancí obrátila; jestliže pak ona stolice jednou ve věci rozhodla, zrušivši napadený rozsudek, zůstává její příslušnost k rozhodnutí této věci i pro další opravné řízení. Plyne to již z povahy věci, že v téže věci nemohou rozhodovati dvě různé opravné stolice, jinak navzájem na roveň postavené, a výklad ten není v rozporu s doslovem zákona. Obě stolice — tuzemská druhá stolice a mezinárodní labská komise — jsou podle zákona rovnocenné, volba ponechána je účastníkům, pokud nejde o případ odst. (3) § 7 cit. zák. právě jen potud, pokud zákrokem jedné z nich příslušnost pro další řízení nebyla vymezena. Rekurent nemůže si stěžovati, že byl připraven o právo volby, protože omezení v této příčině platí stejně pro obě strany a stihlo by i žalovanou stranu, kdyby se byla původně místo ní ve věci obrátila žalobkyně na tuzemskou druhou stolicí a kdyby ta byla rozsudek zrušila. S názorem rekurentovým, že zrušením rozsudku bylo odvolací právo žalovaného do původního rozsudku konsumováno anebo, že novým rozsudkem zanikla účinnost dřívějšího zásahu vyšší stolice a že jde o nový rozsudek a nové opravné prostředky, nelze souhlasiti, protože při novém rozsudku, který je důsledkem zrušovacího usnesení, musil soud vycházeti z právního názoru vysloveného mezinárodní komisí jako opravnou stolicí a jen tato je pak povolána k tomu, aby přezkoumala, hová-li nové rozhodnutí tomuto procesuálnímu požadavku a je-li v souhlasu s jejím právním názorem. Právem tedy vyslovil odvolací soud svou nepřislušnost, když věcná příslušnost je tu, jak již bylo dovedeno v rozhodnutí R I 52/28 (čís. sb. 7755) příslušností výlučnou.

Čís. 12857.

Jest přípustné, by neúvěrní družstva přijímala od svých členů úsporné vklady, a neplatí pro ně ustanovení čl. XIII. a XIV. zákona čís. 54/1932 sb. z. a n., jsou-li pod dozorem svazu (ústředí) zmocně-